

ANNO 1748.

Toletanum, quod paulo post obitum Sancti Siricii habitum est, Literas sancte memorie Ambrosii, & Sancte memorie Siricii multa cum laude commemorat. Ex quibus monumentis rite expensis, Cardinalis Norisius in præcitata Dissertatione, & ante Norisium Florentinus in exercitatione 16. post diem 26. Novembris pag. 1006. & seqq. folio interunt ratiocinio, ejusmodi laudum titulos non Pontificie dignitati dumtaxat, sed insuper vite sanctitati esse tribuendos, cum Siricius Summo Pontificatus honori multa ac splendida viratum, & Religionis, ac Pastoralis vigilantie exempla bene fociaverit. Hinc illud Petri de Natalibus pro Siricio elogium: Et postquam Sedem Apostolicam feliciter gubernasset, dormivit cum Patribus suis, & sepultus est ad Sanctum Petrum plenus sanctitate. Nec desunt in Scripturis, qui Petri de Natalibus ætatem præcessere, insignia de Siricii sanctitate documenta; Siquidem Hordericus Vitalis affirmat, Siricium circa Gregem Dominicum valde fuisse sollicitum, & Luitprandus Horderico vultur, Siricium sancte memorie Papam appellat.

Quamplura probata sicuti Martyrologia Siricium nominant.

LIX. Ad aliud Controversie caput, quod Martyrologia considerat, in quibus de Sancto Siricio fit mentio, nostra hæc oratio progreditur. Quia quidem in non tam Codicum numero, quam eorum authoritati studemus. Hinc Martyrologia, quæ minori habentur in pretio, missa facimus; quibus ea item accesserunt, quæ Cyriacum Papam, hoc est Siricium, ut nonnulli perperam interpretantur, commemorant; nullus enim Cyriacus nomine, ut cuique notum, inter Summos Pontifices numeratur. Ea igitur, quæ majoris momenti sunt Martyrologia innuamus, quæ Sancti Siricii nomen præferunt. Hæc inter sese Nobis offert Martyrologium Bedæ, Rabani, & Monasterii Sancti Cyriaci hujus almæ Urbis, quo toties usus est Cardinalis Baronius in Romani Martyrologii emendatione. Succurrit præterea Martyrologium Ecclesie Orientalis editum a Florentino die 26. Septembris, nec non Antuerpiense, & Corbejense, utramque antiquissimum, de quo ipsemet Florentinus in Notis. Alia insuper Martyrologia numerantur ab eodem Scriptore in citata Exercitatione 16., & a Patribus Bollandianis die 22. Februarii pag. 282., quorum aliqua nec Cardinalis Baronius, nec qui sequenti sunt Martyrologii Romani Reformatores nosse poterant, cum eorum ætate in Archiviis, & Bibliothecis adhuc delitesceret. Hinc forsasse, ut prudens Florentinus haud temere suspicatur, Siricii nomen a Romano Martyrologio tamdiu absiit, quod Veteribus multa fuerint incognita, quæ postior ætate manifestavit: Acciderit facile potuit, quod nostra ætate inventa plura vetustioris Martyrologii exempla non viderint.

Multa in Siricium ebullierunt crimina.

LX. Hanc tamen Florentini conjecturam non probant, qui multa, eaque non levia, contra Siricium obijciunt crimina, quæ a Nobis sigillatim enumeranda sunt, ut tertium Controversie caput, juxta propositam divisionem, expediamus. Primo loco, vitio datur Siricio, quod in Apostolicis Litteris scribendis Sancti Hieronymi opera usus non fuerit; quæ in re nec Prædecessoris Damasi exemplum sequutus est, nec Hieronymi famæ satis consuluit. Notum quippe est, Sanctum Hieronymum à Siricio neglectum, inimicorum calumniis ac maledictis usque adeo fuisse obnoxium, ut coactus idcirco fuerit illorum conspectu sese proripere, atque ex Urbe discedere. Secundo, haud obsecris indicis manifestum est, Siricium Pontificem sui minus infenso, saltem minus æquo fuisse animo in Sanctum Paulinum Virum moribus, ac vita integerrimum. Tertio, improvidum nimis, ac tardum Siricii consilium reprehenditur in rejiciendis Origenistis, eorumque hæresi coerenda, cum in Rufinum, & Melaniam, longam nimium patientiam adhibuerit; quam ob causam lesinavit ex hac mortali vita educere illum Dominus, atque Anathematum sufficere accerimur Origenistarum oppugnatorem.

Horum criminum veritatem haud diffideret Baronius.

LXI. Neque tria hæc, quæ in Siricium congeruntur crimina, quorum itom meminere Florentini, atque Norisius, Nosque meminimus lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. cap. 5. sub num. 4., gratis conficta sunt, sed ex validis Ecclesiasticis Historiarum monumentis confirmantur. Quod enim ad Hieronymum Romæ male habitum attinet, hæc habet Baronius ad annum Christi 385. Cum autem non, ut

Damasus fecerat, Siricius Papa in scribendis ejusmodi Litteris Hieronymi opera uteretur, neque cum, ut ille, quod par erat, amplecteretur, atque fovet, mox Pontificis Romani deservit præsidio, idem Hieronymum acerbissimos pati cepit persecutores, illos scilicet Clericos, quorum mores improbos scriptis editis fugillasset. De subitento Siricii in Paulinum animo, validum ex Epistola 1. ejusdem Paulini ad Sulpitium Severum eruitur argumentum: Cum enim de Romanis Clericis ille conqueratur, hæc addit: Quantum Nobis gratie Dominice detrimentum faciat Urbis Papa superba discretio. Cæcæ verba magnus Annalium Patens de Siricio interpretatur, ita scribens ad ann. Christi 394. Jam puto, semis Lector, quem Paulinus per Urbicum Papam intelligat, non alium quidem, quam qui tunc Romæ præerat Ecclesie Pontificem, ipsum Siricium, quem insensum absque causa aliqua, ut ait, pati coactus fuerit. Accidit plane Sanctum Paulinum iuste conqueri de Siricio Papa, atque aliis nonnullis Romanæ Ecclesie Clericis, de quibus etiam conquestum vidimus Sanctum Hieronymum, quod sepe superior diximus. Ut plane acciderit hæc ex parte male audire Siricium, quod adversus adeo insuper Sanctitate & doctrina viros, ubique spæciosus fuerit commotus. Postremo de nimia contra Origenistas Siricii rarditate, eisque præcoxi obitu telem habemus eundem Baronium ad ann. Christi ubi sic loquitur: Cæterum quod haud velociter Siricius periclitanti occasione Origenis errorum occurrit Ecclesie, quamvis tempore anni sequentis exordio, ex hac vita sublatus est: erectisque super Cathedram Petri acerrimus oppugnatorem Origenistarum hereticorum Anastasius Papa. Sepe quidem, atque perventis est demonstratum exemplis, ut Pontifices illi, qui Causam fidei paulo sequitur tractaverunt, ac remissius curaverunt, a Christo primario onatum Pastore fuerint quam celeriter ex hac vita sublati; adeo ut manifeste fuerit declaratum, summo jurgique studio, speciali diligentia semper invigilasse super Romanam Ecclesiam Divinam Providentiam, de qua vel lævi saltem suspitione hereticæ contagionis opereretur.

Hieronymi ad Urbem accessus, egressusque illius doctus, multa que cum Damasio familiaritas.

LXII. An hæc, quæ in Siricium vibrantur tela, aliquid contra ejus Sanctitatem incorruptamque gubernium inferant vulnus, ex quo Correctores ejus nomen Martyrologio non interferunt; in hoc proltremo Controversie Capite superest inquirendum. Cumque ex historicis monumentis Siricii crimina repetantur, historica veritas paulo accuratius examinanda. Ab iis quæ Hieronymus passus est, curæ atque molestiis, exordiamur. Sanctus Hieronymus duodeviginti annos natus Romam accessit, ibique Grammaticæ, Rhetoricæ, ac Philosophiæ Scholas frequentavit. Quinquennio Romæ commoratus, inde recessit annum agens tertium supra vigesimum; neque ante Damasi Pontificis ætatem in Urbem regressus est. Cum enim Damasus Generale Concilium Romæ habendum indixisset, ea occasione Hieronymus una cum Paulino Antiocheno, & Epiphano Episcopo Salamæ in Insula Cypro, rursus Romam adventit. Tanti viri fama commotus Pontifex Damasus, erat quippe Hieronymus summo ingenio, excellenti doctrina, sanctisque moribus præditus, eum designavit, ut et ab Epistolis esset, & totius Orbis Consultationibus, quæ ad Sedem Apostolicam mittebantur, responderet. Ex quo Sanctus Doctor intima Damasi familiaritate usus est, & vicissim multo in honore a Damaso est habitus. De munere, quo apud Damasumungebatur, ita loquitur ipse Hieronymus in Epistola ad Ageruchiam: Antè annos plurimos cum in chartis Ecclesiasticis jurarem Damasum Romane Urbis Episcopum, & Orientis, atque Occidentis Synodicalis Consultationibus responderem. Solo tamen trienni spatio conceditum sibi minus obivit, quod non nisi trienni spatio Damasum habuerit superstitem.

Hieronymi Siricii tempore malis invidis, & quare.

LXIII. Siricio in Damasi locum suffecto, mirum dictu est quot motus, quæ tantæ in Hieronymum excitata sint turbæ; in quem idcirco tota pene Civitas commota videbatur; quod ille sub Pontifice Damaso multorum, quorum vita, voce, ac scripto exagitaverat, odium, atque offensionem incurrisset. Nos vitios detrahentes, sunt verba Hieronymi, offendimus plurimos, & in præfatione ad librum Dydimi fatetur se cum esset in Babylona (hoc nomine Ro-

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

Graviores Hieronymi contra Emulo quæque exaltantur.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

PONT. A.VIII.

mam sibi insensam appellat) expositum fuisse odio maledicæ Civitatis, & purpurata Mœreticis. Mox in adversarios insurgens, subdit post pauca: Ecce Pharisæorum concitavit. Senatus, & nullus Scriba, vel filius (vel ut alii legunt, velificatus), sed omnis quæsi indito sibi prælo doctrinarum, adversus me impervitæ factio conjuravit.

LXIV. Libere hunc loquendi morem Rufinus exprobat Hieronymo, ac miratur: Quomodo de Urbis Roma, Deo favente, Capite Christianorum, ea dicat, quæ dicebantur tunc ineam Gentilis in ea populi, & persecutorum Principes morabantur. Equior tamen Baronius rigidiora illa Sancti Doctoris verba ex iusto dolore potius, quam ex furore adiove prolata, explicat, simulque excusat ad ann. Christi 385., ita scribens: At hic lector attende, hæc Sancto Hieronymo scripta de infestis Romanæ Ecclesie Ministrorum, non sic quidem accipienda esse, prout hyperbolicus sonat sermo, quomodo Romanæ Ecclesie Clericos fuisse doctrina expertes, cum dicit, quod nullus ibi Scriba vel filius, nempe Doctor, sed Pharisæi omnes, nempe sœclesi, cautela vero, & hypocritæ sceleris contemneris. Concedendum aliquid Hieronymo iustissimam causam indignanti, qui oculos in eos tantum converfos habuit, a quibus contumeliis, & vulnibus impetebatur, omnes illos prorsus dicitur, & impetitor. Certe quidem, qui tempora hæc exalta considerat, intelligit plane hoc tempore coevisse in Ecclesia Romana Clericos doctrina, atque scientia claros. Si quid ergo vehementiori stylo Hieronymus aliquando protulerit, venia dignum, non enim in probos, atque innocuos, sed in eos, quorum vita damnaverat, sermonem convertit. Enimvero suis Epistolis Monachos insectatus fuerat, qui suæ Professionis oblitus, vitio galæ se dederant, divitum domos frequentabant, efferebantur superbia, superstatione tenebantur. Virgines quoque, quæ nimia familiaritate cum Viris versabantur, acris reprehenderant. Hinc odia, obstaculo in medicum, a quo sanabantur.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

Roma abire, atque in Orientem fecerit.

ne alioquin, quæ in Hieronymum fervebant odia, in Siricium converterentur.

LXVII. Abiit Roma Hieronymus non jam Siricio aut mandante, aut impellente, sed proprio actus consilio, atque illud Evangelii monitum sequutus: Si vos persecuti fuerint in Civitate illa, fugite in aliam. Potestatem sane Siricius prohibere ne Hieronymus ab Urbe recederet: nulla tamen, quæ Siricium obstringeret, urgebat rex. Neque Hieronymi opera, etsi Damasi tempore commendatissima, usque adeo necessaria erant sub Siricio, ut dempto Hieronymo, & Apostolico muneri ferendo, & totius Orbis Catholici Consultationibus expediendis impar esset Siricius, Sancti Doctoris præsidio destitutus. Constat enim e Pontificis Siricii Litteris, ac responsionibus, nihil in iis occurrere, quod multum Pontificis pro Catholica Religione, atque Ecclesiastica disciplina studium summpere non commendat. Adeo eximia illa sunt, adeo solida, ac Pastoralis sollicitudinis, vigilantie, ac majestatis zelo ubique refertæ: Hinc summo ab omnibus habentur in pretio, & scio, inficio Hieronymo, fuerint conscriptæ. Petrus Constantius in Præfatione, quam Siricii Litteris anteposuit, fatetur, cum amore potius, quam auctoritate populam reversisse. Ne autem quis, Hieronymi sententiam sequutus, Siricium aut inexpectum, aut minus prorsum arbitretur, hæc subdit: Quæ autem ad nos pervenerunt ipsius scripta, summum fidei Catholicæ, & Canonice Discipline servandæ studium spirant.

LXVIII. Si arcana Divinæ Providentiæ consilia scrutari liceret, duce Gennadio Massiliensi, vel alio, quis illi fuerit, Scriptore Vitæ S. Hieronymi, quam incitat tom. 11. Vallarius edidit, haud dubitarem asserere, Deum, qui fatuus duxit de malis bona facere, quam mala nulla esse permittere, maximum ex conpiratione in Hieronymum in Romæ facta, eisque ab Urbe recessu elucisse hominum, ut nimirum Sanctus Doctor a publicis negotiis, & Urbis strepitu remotissimus; sacrarum Scripturarum studio totus vacaret; suasque vigilias, ac curas omnes, nullo prohibente, in præclarum illud Opus utilissimum æque, ac commendatissimum contretet. Verum enimvero, ita loquitur scriptor vitæ apud Vallarium pag. 243. hunc ego felicem discrim, hujus fuga eventum corrigentis Christi iudicio dispensatum, quem pravorum hominum persecutionibus parum fore existimo; scilicet, ut Romana Ecclesia Petri infestata regimine, omniumque veteris Testamenti librorum edocia veritate, Christo Deo volente, & Hieronymo speciali studio desudante, hebræicam quoque haberet veritatem; & Græcorum quorundam leuitas, quæ sibi Romanæ in se omnes Scripturas divinitus inspiratas accepisse plaudebat, eos habere, quod non habet, recognoeat.

LXIX. Quæ hæcenus pro Siricio loquuti sumus, ea profecto sunt, ut Sanctum Pontificem ab iis omnibus, quæ contra Divum Hieronymum illata fuerint, injuriis, ac contumeliis prorsus eximant. Ne tamen in tantum momenti quicum intactum prætereamus, ad ea quæ inter Siricium ac Hieronymum contigisse dicuntur, oculos convertamus. Sunt enim, qui privatas quædam similitates obtrudant, quæ sicut Christianæ Charitatis legibus adversantur, ita Siricii virtutibus, & Sanctitati obesse videntur. Nihil vero quecumque in hanc rem profertur possunt argumenta. Nos commovet; aut enim falsa omnino sunt, aut si veritati consenti, Siricium non lædant, ut modo demonstrabimus.

LXX. Sanctus Hieronymus in ea fuit sententia, ut nullam irregularitatem notam contrahat; qui duas ante Baptismum, aut etiam unam ante, alterum post Baptismum, uxores ducat, modo priori detincta succedat conjux altera; ut multis in Epistola ad Oceanam probat argumentis. Hinc colligit Sanctus Doctor validam similit, ac licitam fuisse Ordinationem Charitæti Episcopi in Hispania, qui nondum sacro tinctus lavacro, matrimonium semel contraxerat, & moxque uxore viduata, aliam sibi sociaverat post Baptismum. Rursum aliquid hæc Hieronymi sententiam à Siricio sub ipsis Pontificatus initiis fuisse improbatam; ideoque Hieronymum illius assertorem, ex insigni beliminationis, ac famæ gradu, in quem concesserat, excidisse. Huic opinioni adhæret memoratus Vallarius in vita Sancti Hieronymi cap. 6., sed negat, Siricium, qui sententiam illam rejecit, Hieronymi nomini ac famæ ullo pacto nocuisse.

Nemo

ANNO 1748. Hæc autem Hieronymi non retardaverit.

Hieronymus Urbis relictæ, sacrarum studium vacat impensius.

Nulle simul, area Siricium inter Hieronymum, interfectum.

Hieronymi sententiam de Bigamis Siricium non arripit.

ANNO 1743.

Nemo hinc tamen sibi in animu inducat, eum quidquam in Sanctum Doctorem commississe, unde is in aliorum criminationes atque odia incidere...

Nam tamen rejicit Innocentius.

LXXI. Hieronymianam de Bigamis opinionem impugnavit S. Innocentius I. in Epistola secunda ad Victorium Episcopum Rothomagensem cap. 6. ubi non de bigamis generatim, quod in sensu Siricium loquuntur novimus...

LXXII. Cum multa eloquentia vi, ac fervido in Dei gloriam, & animarum salutem studio polleat Hieronymus, Jovinianum, seu Jovinianum novum Christianorum Epicurum vehementer insectatus est...

LXXIII. Nondum tamen hac in re nodos omnes dissolvimus; hinc ad seriem Historicam regressam oportet. Quo tempore gravior illa de Hieronymi doctrina contra Jovinianum, fervebat in Urbe discipulatio...

LXXIII. Nondum tamen hac in re nodos omnes dissolvimus; hinc ad seriem Historicam regressam oportet. Quo tempore gravior illa de Hieronymi doctrina contra Jovinianum, fervebat in Urbe discipulatio...

PONT. A. VIII. Hieronymi censura Siricij facta non officit.

Hieronymi in Siricium duritia vere haec excusantur.

LXXIV. Sed neque lividam obsecrationis maculam Hieronymo invidiam censemus; quidquid enim hac in parte illi excidit, quod Siricij sanctitati injuriam videatur, inani potius illius credulitati, quam in senso in optimo Pontificem animo tribuendum...

LXXV. Haec conjecturas amplectimur, quae Siricij sanctitati, & Hieronymi fame ac dignitati bene consulunt. Eos namque averfamur; qui de celeberrimi Ecclesiae Doctoris, honore tuendo nihil plane solliciti, ut Siricium vindicent damnant Hieronymum...

PONT. A. VIII.

Litteras Communicatorias Siricij tradidit Hieronymus improbat, excusat Baronius.

masi facessorem propositum, sed mox in Electione Siricij posthabuit, verba illa in amulum immerito sibi propositum protulisse. Minus est tenere Sacerdotium, quam moreri. Praeposteram hanc verborum Divi Hieronymi interpretationem refert Florentinus, quavis eam omnino non approbet...

LXXVI. Rufinus Roma discessurus, ut in Patriam reverteretur, Litteras Communicatorias a Siricio petiit, & impetravit. Cardinalis Baronius rem hanc expendens ad ann. Christi 397. Siricium reprehendere non audeat, cum nulla Sancto Pontifici causa suppetere...

Quae in Siricium obijciuntur, culpa vacat.

LXXVII. Observat Cardinalis Baronius ad annum Christi 397. Siricium a Hieronymo non doli, aut gravioris criminis, sed simplicitatis duntaxat infamari: Sagillat Sanctus Hieronymus Siricij Papae simplicitatem, non dolum. At Petrus Constant in toties memorati Operis pag. 706. animadvertit, Rufinum tunc cum Litteras Communicatorias obtinuit, virum fuisse acris ingenij, multae scientiae, ac integre fidei prerogativa commendatum...

Rufino easdem, quas a Siricio acceperat Litteras, exhiberet, quod iis contra judicium ab Anastasio intructum abuteretur, uno eodemque sermonis contextu Rufinum oburgat, & Siricium commendat: Siricij jam in Domino morientis profert Epistolam, ita Sanctus Doctor Rufinum alloquitur, & vivens Anastasii verba contemnis...

LXXVIII. Quoniam de Hieronymo satis hucusque e. s. Paulinus gimus, proposita Controversiae methodo exigit, ut jam Anastasio de S. Paulino sermone institutum. Quia vero & hic nova criminum materies contra Siricium exurgit, rem paulo altius repetere juvabit. Quanta animi benevolentia Pontifex Anastasius Siricij successore prosequutus fuerit S. Paulinum tunc adhuc Presbyterum, mox celeberrimum Nola Episcopum, ex ejusdem Paulini Epistola 20. ad Desiphinum data satis compertum est...

LXXIX. Longe tamen dissimilem fortunam Paulinus expertus est sub Pontifice Siricio, qui Paulinum Romae versari egre ferebat; qua de re graviter conquisitus est ipsemet Paulinus in Epistola 5. ad Sulpicium Severum, in qua postquam motus ac turbas omnes ab invidis Clericis contra se concitatas commemoravit, haec subiicit: Sed plenus indicare potuerunt consensu nostri puri tui quantum nobis gratie Dominice detrimuntur faciat Urbici Papae superba discretio...

LXXX. Meminit idem Baronius, quo plausu Paulinus Romam adveniens exceptus fuerit. Magna enim nullas Siricium impulerat, ut Paulinus averteret, praeter advenas, una commixtos plebeiosque homines, praetertim, & velut agmine facto ad eum inveniendum confluebat. Equid plausu ac admiratione digna res erat. Paulinum Virum Consularem, humiliter Sacerdotum veste indutum aspicere. Cavendum vero ne ullam ex tanta Urbis gratulatione criminationis materiem in Siricium refundamus. Tillemontinus tom. 14. Commentarior. pro Historia Ecclesiastica sex priorum Saeculorum, in vita Sancti Paulini art. 14. de hominum frequentia, qui ad Paulini domum convolabant, sermonem habens, putat Siricium ideo subinfesto ac alie...

ANNUS 1743.

Legit distinctis Paulini foras sub Siricio.

Nullis invitatis, hinc in Paulinum averteret.

ANNO 1748.

no in Paulinum fuisse animo, quod communis favor ac plausus egregias tanti Viri virtutes celebraret. Hinc livorem ac invidiam, quae in Paulinum exaruit, exortam affirmat. Tillemontio assentiuntur alii non aequi sane Censores, nempe Baillet in vita Sancti Paulini die 22. Junii n. 7. & Dupirus seculo quinto nove Bibliothecae. 3. part. 1. pag. 480. Has tamen in Sanctum Pontificem impactas calumnias facile erit contunderere, si quae Pater Franciscus Sacchini in vita Sancti Paulini apud Bollandianos die 22. Junii cap. 4. num. 30. in hanc rem scripsit, huc revocentur. Ant enim, Siricum satis aperte loquuntur, se nempe Paulini Ordinationem praeproperam nimis, atque praecipitem probare non posse; ideoque consueta benevolentiae ac humanitatis officia in eum exercere noluisset. Hanc unam ille producit causam, quae Siricum a Paulino paulisper alienavit: Scivit Siricus emanare sermonem, ejus (hoc est Paulini) se consuetudinem nolle, scilicet ne repentinam bonis consecrationem probare, & latas ab se ipsomet enervare leges videretur. Nihil ultra gestum satis ostendunt illa Paulini ad Severum verba: Qui nos disisse, & a consortio Sanctitatis suae segregare dicuntur. Id ipsum affirmat Ceillier tome 10. Histor. Generalis Sacrorum Aethiopicorum cap. 17. n. 8. cui consonat Florentinus in citata Exercitatione pag. 1005. & Pagius in vita Siricii n. 15.

Aliis, quae Siricum vindicant rationes adducuntur.

LXXXI. Alias rationes idem Florentinus, ac Pagius atque, ut quancunque simulatis suspitionem, quae in Siricum intorqueri posset, excludant. Ajunt igitur; Sanctum Paulinum contra dissolutos Romani Cleri mores liberius declamantem, multorum odia ac obprobria, quae quod & Hieronymo, ut supra adnotavimus, contigit, in se concitasse. Hinc alienis clamoribus commotum ac veluti fatigatum Siricum, a Paulini familiaritate recessisse; Addunt praeterea Paulinum optimis quidem, atque integerrimis moribus praeditum, in aliis tamen dijudicandis minus solerti fuisse ingenio; ideoque de Siricio Pontifice, quem nondum satis perspexerat, fuisse conquestum. Audiendus Florentinus: Sed vero etiam fatendum est, Paulinum ex humana ratione optimum non fuisse hominum & eorumdem morum estimatorem, dum Siricum superbe discretionis insinuat, quem Hieronymus nimis simplicitatis, & inanis bonitatis quodammodo earguit: Et quomodo sanctitate morum Paulinus polleat, minus acris iudicii reputari potest. Id ut confirmet memorati Florentinus, & Pagius, rationes addunt nonnullas, quas hic repetere supervacaneum putamus.

Quae Causa Siricum a Paulino alienavit.

LXXXII. Quenam vero hac in re Nolra sit sententia, hifce quas subjicimus animadvertionibus aperimus. Prima est, Sanctum Paulinum, statuti temporum interstitia non servatis, ad Sacerdotium fuisse promotum, contra legem a Siricio statutam in Epistola ad Himerium Episcopum Tarraconensem cap. 9. quam ante Paulini Ordinationem Siricus conscripserat, stata temporum intervalla definiens, quae a Laicali statu ad Presbyteratum debent intercurrere, ut in Sacris praecedentium Ordinum Ministeriis rite exerceatur quisquis ad Sacerdotium cupit accedere. Quamobrem ejusdem Siricii Decreto accurate feceruntur, qui ab infantia Ecclesiae ministerio mancipantur, ab iis, qui aetate grandevi Clericali militiae adscribuntur quibus idcirco lex indicitur, ut per Ecclesiasticos gradus paulatim ascendentes, tandem statuto tempore ad Sacerdotium perveniant. Cum ergo certa, atque explorata sit causa, quae Sirici animam a Paulino abalienavit, haud licet aliam, aut incertam, aut minus solidam causam obtrudere. Porro ea, quae a Paulini Ordinatione petitur ratio, ceteris aequior est, magisque consentanea. Si enim Siricus ad eam benevolentiam significatorem, qua Paulini probata virtus digna erat, descendisset, multorum animis haec infidisset opinio, Siricium Ecclesiasticum Legum, quas pridem promulgaverat, quasque in Paulini Ordinatione violatas noverat, contemptum negligere, aut tacitum dissimulare.

Siricus in Paulinum aliquid severitatem erga Paulinum haudquam diuturno tempore fuisse, neque ad obitum usque fuisse productam. Satis enim Siricio fuit semel, atque iterum durius excepisse Paulinum; mox enim composito ad benevolentiam vultu, quam prius occultaverat, paterni animi benignitatem tandem manifestavit eaque Paulinum complexus est. Tillemontius, in loco citato art. 20. post evolutas Paulini Epistolas, ad celebrandum natalem diem Beatorum Apostolorum Petri & Pauli Romam accedere, ibi

que decem circiter diem in spatio commorari consuevisse. Quid vero interim Paulinus Romae ageret, scille aperit: Antemeridiano tempore Ecclesiam adire, & sacra peragere solemne illi erat. Premeridianis vero horis, in iis, qui salutatum venerant, excipendis, erant autem quamplurimi, qui turmatim ad Paulini aedes accedebant, totus occupabatur; nec ullum vel exiguum illi superaret temporis spatium, quo vel epistolam scriberet, vel pagellam percurreret, ut tot tantisque implicitum curis animum recrearet. Nox una quietem, brevior tamen, Paulino conciliabat. Quo primum tempore mos ille incaperit Romam accendi ipso Apostolorum Petri, & Pauli natali die, idem Tillemontius inquit, probatque hujusce Sacri Ritus initia ab ipso Siricio Pontificatu esse repetenda. Hinc infert, Siricum postremis vitae annis aequiori erga Paulinum fuisse animo, ideoque eum Romam accedentem, ac Romae commorantem multa dilectionis, ac benevolentiae significatione excepisse. Secus nec Romam accedere, nec ullam ibi moram trahere decrevisset Paulinus, si infernum Sirici animum fuisse expertus. Ubi Paulinus subfossitum Siricum cognovit, ab Urbe recessit; si ergo in Urbem sub eodem Siricio regressus est, jam pacatum sibi benevolam probe noverat.

LXXXIV. Tertio loco dissimulare non possumus, duriora illa, quae supra retulimus verba, a Paulino in Siricum, non etiam a Siricio in Paulinum fuisse prolata; ideoque si liceret de alterutro iudicium ferre, Paulinus, non Siricus de acri illa ac inofficiosa expulsiolatione esset culpandus. Verum hac etiam animadvertione posthabita, si rem ad rigidioris iudicii lanceas exigamus, hoc unam colligimus, aliquam scilicet inter Siricum ac Paulinum intercessisse discrepantiam, & animum offenditionem, quae neutrius sanctitatem evertit. Ut id Pagius confirmet, notissimum in vita Siricii afferit exemplum contentionem quae Sanctum VVilhelmum Episcopum Eboracensem, & Sanctum Abbatem Bernardum ad invicem commiserunt; qua de re fusori sermone Nos item egimus lib. 2. de Canonizatione Sanctorum cap. 41. n. 13. qui insuper sub num. 3. aliud exemplum produxit de privatis contentionibus inter Sanctum Leonem Magnum, & Hilarium Episcopum Arelatensem, ut silentio praetereamus alia gravioris momenti didicia, quae in sequenti cap. 42. ejusdem Operis indicavimus. Nihil tamen illustrius Virorum virtuti ac probitati quidquam inde decedit: Aliud namque est simulatis intercedere; aliud controversias excitare. Illud charitatem infringit, ac in odium erumpit; hoc in sola animorum diffensione versatur, quae voluntates non dissociat, cum ingenia committit.

LXXXV. Unum adhuc, antequam nostris hifce Apostolicis Literis supremam manum imponamus, superest examinandum, sit ne Siricus foecidiae ac simplicitatis crimine insimulandus, quod in Origenistis demandis minus sollicitum se praebuerit. Hoc est praesentis Controversiae postremum caput, cui expediendo Noltra haec, quam subjicimus, oratio occupabitur. Ut ab impactu desidia vicio Siricum purget clarissimus Annaliarum Patris anno Christi 307. notissimum profert Parabolam Evangelici Patris familias, qui zizania ad messem usque fivit crescere, ne aliquoquin sollicita nimitum curactus, dum zizania evellit, ipsam quoque illis commixtum eradicaret frumentum. Laudandus sane Baronius, qui ut insignem in veteres Ecclesiae Patres animi sui pietatem, ac singulare obsequium testatum faciat, cum illorum facta commendare non possit, benigniori saltem interpretatione excusare contendit. Sic ergo Baronius. Licet & aliqua saltem ex parte excusationem illam praetereare jure possit, quod exemplo Evangelici Patris familias, usque ad messem fuerit zizania crescere, ne cum eis evelleret triticum, expellans nimirum, ut qui vere essent heretici, perspicue matura fetete certioribus signis ferent manifesti. Hanc ipsam Baronii sententiam sequutus videtur Petrus Coustant in toties memorata Collectione pag. 705. ubi Hieronymi censuram contra Sirici simplicitatem expendens, inquit praecipuum Christianae simplicitatis dotem hanc esse, tardo gressu incedere, & composito ad indulgentiam animo, eos, qui desuperunt, patienter expectare, ut facilius respiciant: Interdum etiam nonnulli dissimulandum censet, ut errantem prevenientibus demulcens officii, cum ad veritatem allicere queat. Neque desunt saluberrima Sanctorum Ecclesiae Patrum monita, quae ejusmodi tolerantiam suadent.

Pro-

ANNO 1748.

PONT. A. VIII.

Prostant apud Lucam d'Acherium in tome 2. & 5. Spicilegii Epistolae Romanorum Pontificum Simmaci, & Innocentii II., qui ad majora mala vitanda atque ad pravorum mores in meliorem frugem revocandos, licere ajunt aliquando, posthabita Legum severitate, ad Christianae patientiae & benignioris dispensationis regulas confugere, ut errantem ac devium fratrem facilius lucrari possimus. Saepe numero, verba sunt Eulogii Episcopi Alexandrini apud Photium, aliqua temporaria aconomia ad breve tempus prodit, aliquod indubitum tolerans, & amplectens, ut continuum, & inconcussum robur pietas acciperet, & ad dissolvendos eorum, qui veritati infidiabantur, insulsum.

Origenista- rum errores Siricus in- gressus.

LXXXVI. Est vero memorata Baronii responso tot monitis ac testimoniis illustrata, improbanda non sit, ab ea tamen abstineamus, cum alia opportunior, ac pro Sirici causa tuenda longe validior Nobis praesto sit. Baronius Siricum haereticum Origenistarum confisum supponit; hinc prudenter tarditatem causat. At Nobis Origenistarum errores, Siricio fuisse, omnino delituisse videntur; quamvis enim vixit Siricus, pessimi simulatores, ovium vestimentis contecti, lupinum improbitatem occultarent, quae tandem sub Anastasio Pontifice Sirici successore detecta est, atque damnata. Nullus igitur excusationi locus, ubi error, qui nondum innouit, quancunque in Siricio improvidam simplicitatem excludit. In rem hanc testem productum ipsum Hieronymum, qui causam inquirens, cur Origenista, atque omnium loco Rufinus, Communicatorias Literas a Siricio postulaverit, hanc unam producit in Epistola 127. ad Principiam, in nova Veronensi Editione tome 2. pag. 952. num. 10. ut nimirum haereticum nondum evulgata, Catholicae communionis pallio obteci, securus ex Urbe discederet: Ceterum haereticus, inquit Sanctus Doctor, de parva scintilla maxima incendia concitavit, & suppositum dudum flammam jam ad culmina pervenisse; nec posse latere, quod multos deceperat; potuit, & impetravit Ecclesiasticas Epistolas, ut communicantes Ecclesiae discessisse viderentur. Non multum tempus in medio, succedit in Pontificatum Vir insignis Anastasius, quem diu Roma habere non morat, ne Orbis caput sub tali Episcopo truncaretur; imo idcirco raptus, atque translatus est, ne semel latam sententiam precibus suis fessore conaratur. His verbis enucleandis intentum Cardinalis Norisius in citata dissertatione pag. 725. duo securus affirmat; Alterum nempe, Rufinum Roma abiisse, ne detectis erroribus a Siricio puniretur; alterum vero, errores illos Siricii atque omnino impervios delituisse. Praestat ipsum Norisium loquentem audire: haec, & respo Hieronymi, Rufinus Roma discessit, verius non posse latere diutius Origeniani Poliminii errores, ac proinde a Siricio sibi timebat, quem si propitium sperasset, poterat tutus ceterorum clamores surdis auribus contemere. Ex illis verbis: Nec posse latere, constat eos errores nondum publicatos, sed tantum clanculum assertos. Quid mirum si Siricum latuerit?

Tardum Sirici Confessionem in demandis Origenistis Beatorum excusatur.

LXXXVII. Egregius item est locus alter ex Epistola 139. ad Demetriadem in cit. tom. 1. Editionis Veronensis pag. 936. n. 16. ubi Sanctus Doctor Origenistarum errores sub Anastasio Pontifice detectos, & proscriptos affirmat. Dum esset parvulus, ita Demetriadem alloquitur, & Sanctae ac beatae memoriae Anastasii Episcopus Romanorum regeret Ecclesiam, de Orientis partibus hereticorum seve tempestas simplicitatis fidei, quae Apostoli voce laudata est, pollueret & labefactura conata est. Sed Vir distissime pauperatis, & Apostolica sollicitudinis, statim noxium periculis caput, & sibilantia hydra ora compescuit. Hinc jure merito infert Florentinus pag. 1003. praefate Exercitationis, haereticum Origenistarum Sirici tempore nondum e latebris proditisse; tum vero caput exersisse, cum Anastasio Romanae praererat Ecclesiae: Nondum haereticus patefacta erat, hoc enim tantum accidisset sub Anastasio, adductum ipsius Hieronymi fragmentum demonstrat.

Sub Anastasio Pontifice Origenistarum errores erumpunt.

LXXXVIII. Nec facile poterat Origenistarum haereticis, ad aliorum notitiam pervenire, cum Rufinus, ejusque facit, genus hominum veterum, qua poterant, arte, vel fraude errores egerent. Prava haereticos dogmata solis familiaribus manifestabantur, neque extra Rufini & Melanij confocios, & affectas, arcana illa doctrina evulgabatur. Ita vero Origenistarum caliditatem defendit Pagius ad Annales Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. II.

Multi Origenistarum locutiones, ne haereticis innotescerent.

nonii ad ann. Christi 397. num. 17. Nondum haereticus factus patefacta erat, idque tantum accitans sub Anastasio, licet penes Rufini & Melanij familiares jam malefana doctrina suspicio invalueret. Pari sollicitudine Rufinus Veronensem libri Periarchon, Siricio vivente, occultavit, ne alioquin ex obvia lectione virus detegeretur. Verum cum Origenis errores, inquit Pagius loco citato num. 16. ex mala Rufini interpretatione, ante Anastasium latuerunt, quid culpabile Siricium misisset, non apparet; & Communicatorias Literas Rufino de more concedens, dum hic optimo apud omnes ante vulgatum Romae Periarchon audiret, non videtur in crimen vocandus. Imo vero est Rufinus Roma abesse, & Aquileja moraretur, ubi biennio permansit; adhuc errores simulare curavit. Hinc nondum fraude detecta, Chromatii Episcopi familiaritate usus est: Hinc etiam ipsemet Chromatius apud Hieronymum, & Veneris Mediolanensis Episcopus apud Pontificem Anastasium pro Rufino allaboravit, ut de Venerio Episcopo constaret ex eisdem Pontificis Epistola ad Joannem Hierosolymitanum. Qui ergo Siricus nosse poterat Origenistas, quorum errores, vel ipso Anastasio Pontificis tempore aliquandiu delituerunt? Si errores non noverat, nullo modo culpandus, quod errores non condemnaverit. Quocirca Parabola illa Evangelica, quam Siricio Baronius accomodat, de Patrefamilias, qui maluit zizania ad messem usque intacta relinqui, ne pari eventu zizania ac frumentum una divellerentur, minus consona videtur; cum Patrefamilias zizania tritico commixta noverit, Siricus vero Origenistarum errores Catholicae doctrinae insensos ignoraverit. Si quid ergo ex Evangelica illa Parabola ad rem nostram liceat decerpere, illud est, Patrefamilias nullo modo culpandum, quod zizania in agro succreverint, cum ipse bonum semen electumque frumentum terrae mandaverit. Non enim illius incuria, sed incitiae tribuendum, quod inimicus homo, occulta fraude, & nocte concubia, zizania in sementem effuderit. Pari jure Siricus vindicandus, cum eo superflue nulla in Christi Ecclesia Origenistarum prava semina innotuerit. Quod si Anastasii Pontificis aetate Haereticorum zizania apparuerint; excusandus omnino Siricus, cum aut eo vita functo, aut si nondum vita cesserat, profundis notis silentio, ipso nimirum Siricio id penitus ignorante, noxia illa errorum zizania ab Origenistis fuerint disseminata.

LXXXIX. Ea est pravorum hominum indoles, ac Haereticorum versutia, ut innumeras ad decipiendum obtendant fraudes, quibus vel ipsius Romane Ecclesiae Pontificibus, etsi doctrina ac sanctitate praestantibus, aliquando impoferunt. Ut novo Siricii simplicitatem vindicet argumentum Petrus Constant pag. 706. afferit exemplum Sancti Augustini, ac aliorum, qui Pelagio jam de haereticis suspecto Communionis Literas non denegarunt, quibus ille in Concilio Diopolitano usus est, ut haeretica pravitate notam effugeret. Mox utrumque exemplum quam simillimum Siricii & Augustini una componens, ita ratiocinatur. Qua in re si culpandus Siricus, quanto magis culpandi essent cum Augustinus, tum alii, qui Pelagio jam haereticis suspecto similis non denegarunt Epistolas, quibus ille ad depellendum a se haereticos crimines Diopolitano in Concilio abusus est? Alia a Cardinali Norisio congeruntur exempla Sanctorum Pontificum Aniceti, Juli, Zosimi, & Damasi, qui licet Sanctitatis fama clarerit, nihilominus perpeccatos nequaquam habuerunt pravos errores, primus Praeae, alter Marcelli Episcopi Ancyran, tertius Celestini Pelagianorum, Principis, quartus Vitalis Apollinaristae. Sed longe majora sunt, quae Baronius commemorat de Viris illustribus, ac Summi Ecclesiae Pontificibus, quos insidias ac fraudibus circumventos, improborum versutia eo usque perduxit, ut innocios ac insignes pietate Viros exosos aliquando habuerint, duritque traclaverint. Non mireris, lector, (inquit Baronius ad ann. Christi 464. n. 8. in supra editone Lucensi) Romanum Pontificem Hilarium adversus Mamerium adeo vehementer insurgere, Virum, ut de clararunt evanta, sanctitate insignem; In his enim, quae contentiosi fori sunt, per facile est, quemque decipi. Perhinc etiam Sancto Leoni accidit, qui in Sanctum Hilarium eadem ferme ex causa acerrime invectus est. Quis nesciat sese accidere, ut falsi accu-

Illustratum Virorum qui ab haereticis decipi sunt, exempla nonnulla.

Da a satia-

rationibus & subreptionibus aures Pontificum replentur, & cum puer agere, quod iustum apparet, exagitant innocentes?
XC. Enimvero, ne a Rufino discedamus, si quae pro eo gessit Cromatius, sanctitati Cromatii non offensa sciunt, Norisio teste, neque hac officia Cromatii sanctitati nocuerit. Si D. Augustinus circa illum prohibitis dispensandum, magno in pretio habuit Rufinum, ut patet ex Epistola in veteri editione 15. in nota 73. quem insuper in pristinam Hieronymi amicitiam, et graviorem ex causis dissolutam, restituere conatus est; Si nemo Paulinum reprehendit, quod Rufinum coluerit, & Melaniam Origenistarum Patronam commendaverit: Cur Siricius damnabitur, quod acerrimum Rufino bellum non indixerit? Cromatius, Paulinus, Augustinus excusantur, quod eorum, praevoque Rufini mores ignoravit; nec poterat Rufinum averari, quem nondum noverat sceleratum; non poterat sceleratum nosse, quem communis fama, & opinio probum adhaec habebat. Q. i. eodem argumento utitur Pagius ad Annales Baronii in suis adnotationibus ad ann. Christi 397. n. 27. ita scribens: Nec quia Siricius, cum viveret, bene de Rufino sensit, nondum cognita eius venenata doctrina, & sanctitate decidit; sicuti neque Divus Augustinus dum Epistola 15. quae non ordine est inter Augustinianas 73. Rufinum conciliare Hieronymo laborans, illum magni fecit, quamquam iam Apologetica, & amarulenta Opuscula inter utrumque vulgata essent sub Anastasio.

XCI. Pari excusatione Baronius Paulinum tuetur, qui cum pravos Melaniae mores ignoraret, ejus sanctitatem impensius laudavit. Aberat nempe Paulinus a Melania, nec nosse poterat aut debuerat quidquam ab ea clam & secreto gerebatur in Palestina. Melaniam, verba sunt Baronii ad ann. Christi 397. cum sit a Paulino laudatam videt, ne mireris; Hic quidem ipsa, atque majoribus digna praeconiis videbatur, nescientibus, quae paucis arbitraris in Palestina, non tam ab ipsa, quam per ipsam, a suis sociis de inducendis in Ecclesiam erroribus Origenis, refragante Sancto Hieronymo, ac penitus obnitiis Sancto Epiphano, gesta essent. Quomodo nam, quae, Paulinus sciret, quae nec qui Ierosolymis essent, nosse poterunt? Quod de Paulino absente habet Baronius, Nos de Siricio Romae commorante repetimus. Aderat Romae Rufinus, non inciamur; sed vicinia frustra obtenditur, ubi extra parietes domesticos, aut extra societatem eorum, qui pari laborant errore prava doctrina non egreditur. Lupos ab agnis fecerunt mores; sinceram a vitata arbore distinguunt fructus. Si ergo mores lateant; si fructus non erumpant, nec Lupi rapacitatem; nec arboris vitium licebit cognoscere. Pravus Rufino erat animus, prava doctrina: sed cum soli Rufino, ejusque familiaribus errores essent prospecti, perperam Siricius tanquam minus sollicitus accusatur. Ignoti nulla cupido; nulla item invidia.

XCII. Novum pro Siricii vindictis argumentum Nobis praesto esset, si etiam amplectemur sententiam, quam multi & doctrina, & Ecclesiasticae Historiae peritiam latis instructis, sequuti sunt; Rufinum scilicet ne ab ipso quidem Sancto Anastasio fuisse damnatum, quamvis Anastasio illud laudi detur, quod in Origenistarum causa partes omnes Apostolici muneris optime impleverit. Consulendum in hanc rem Opus posthumum eruditi Viri Justini Fontanini Archiepiscopi Ancyrani, quod inscribitur: Historia literaria Aquilejensis lib. 5. cap. 18. Consulenda item, quae Vallarius adnotavit in Epistola S. Hieronymi 127. ad Principium pag. 952. ubi animadvertit nullam de Rufini excommunicatione fieri mentionem, nullumque proferri posse vetus probatae fidei monumentum, ex quo de aperta in Rufinum sententia dubitare non liceat. Addit Vallarius, Rufinum, quamdiu vixit, nedum amicitiam, sed & familiaritatem exercuisse cum Sancto Paulino Nolano, Cromatio Aquilejensi, Gaudenzio Brixiano, quibus ex Fontanino loco citato n. 3. addendus Sanctus Petronius Bononiensis. Nemo autem dixerit, Rufinum ab Ecclesia ejectum, ac peculiari decreto damnatum, societatem ac consuetudinem cum tot tantisque Viris, virtutibus ac Religionis zelo praestantibus, servare potuisse: Ex quo inferri, non nisi indirecte Rufinum in Anastasio Decreto fuisse comprehensum; cum enim Summus Pontifex in Originem nominatim senten-

Summus Pontifex in Originem nominatim senten-

tiam tulerit, & ipsos indirecte Origenistas, quos inter eminet Rufinus, damnavit. Qua in re nihil Rufino accidit prohi, quod ceteris Origenis Scriptoribus, qui venenatam ipsius doctrinam professantur, commune non sit.

XCIII. Reliquum tandem est, ut simplicitatis, sive improvidi nimium consilii macula, qua Siricius aspergitur, plene diluta, & ipsum, quem ab ejusmodi crimine tanquam a causa profluxisse alii putant, effusum, hoc est celerem Siricii mortem; expodamus. Aliquos in ea fuisse sententiam, ut providus Deus Siricium ex hac vita rapuerit, ne Origeniana heresis invaleceret, atque Anastasius succederet, qui Origenistas prosterneret, jam supra animadvertimus, ubi illa Baronii verba recitavimus: Sapo quidem, atque proventus est demonstratum exemplis, quod Pontifices illi, qui causam Fidei paulo segnius tractaverunt, ac remissius curaverunt, a Christo primario omnium Pastore fuerint quem celeriter ex hac vita subtrahit. Hanc tamen sententiam piam sane, sed minus solidam, reliquit Florentinus, Norisius, Pagius in vita Siricii, atque Scriptores bene multi, quorum responsa, & argumenta, ut brevitate consulamus, sat erit innuere. Primo igitur loco reponunt, Siricium, si Pontificatus tempora metiamur, in supremo Ecclesiae gubernio quatuordecim, si vero anteriori calculo, quindecim annos egisse; si vero aetatem consideremus, plusquam septuagenarium ex hac mortali vita excessisse. Quocirca nec breviores Pontificatus anni, nec mors immatura Sancti Siricium exagitant. Secundo, alia exempla suppetere Sanctorum Ecclesiae Pontificum, Damasi, ac Julii, qui licet Haereticos, a quibus decepti fuerant, non damnaverint, celeri tamen morte sublato non sunt; Hic tamen ab his quererem, inquit Norisius, cur Deus ab haeretico deceptum Damasum non statim e vivis substituit, uti cum Siricio factum putant. Julius Papa post absolutum Marcellum Ancyr. Episcopum, quinquennio superstitis vixit; cum illum Liberius postea damnaverit. Tertio, si accuratiori temporis supputationi, quam Norisius producit & probat, haereamus, supremo Siricii vitae anno Rufinus Origenianos libros Periarchon latinitate donavit; ideoque Siricio, qui non nisi mentes aliquot superstitis fuit, tarditas & socordia opponi non debent. Iuxta ejusdem (Chronologicae) calculo, ita Norisius, Siricius post latinitate donatos libros Periarchon Origenis, aliquot tantum menses superstitis fuit. Eius vero Successor Anastasius post triennium formi sui Pontificatus Rufinum cum ceteris Origenistis condemnavit. Ex quo fit, ut cum triennalis mora, Anastasii sanctitati non nocet, longe brevius mensium aliquot intervallum Siricii prohibiti non officiat. Sane Anastasius iudicium protulit, non quia socors, sed quia cautus; ut, nimirum, quae necessario praemittebantur, ne quicquam negligenter, in qua procrastinatione, sequitur Norisius, in toties a Nobis laudata dissertatione, nullus se cordiae vitium vituperari posse, sed exactius totius causae examen commendandum venit. Postremo absurdum videtur, Siricii Pontificis obitum, etiam si celerem, atque festinatum fuisse haud inviti daremus; Divinae ultioni adscribere, cum teste Hieronymo in Epist. 127. ad Priscilliam, breviores Anastasii Pontificis anni singulari Divinae Providentiae beneficio tribuantur, ne scilicet Orbis Caput sub tali Episcopo truncaretur; imo idcirco reprobatur, atque translatus est, ne semel latam sententiam precibus suis flectere conaretur. Improvidi ergo consilii est, Divinae voluntatis Decreta de variis vitae ac mortis eventibus curiosius investigare, atque ad hebetioris ingenii humani captum illa demittere; sicut enim, proposito sibi exemplo Siricii, atque Anastasii, ratiocinatur Florentinus pag. 1002. male eadem vitae festinata obsequio in uno ad insimulandam negligentiam, eodem contextu inducitur in alio ad Sanctitatis indicium.

XCIV. Etsi iudicium, quod de Sancti alicujus nomine Martyrologii tabulis inscribendum, aut in Martyrologium, unde expunctum fuit, restituendo instituitur, multum differat ab eo iudicio, in quo solemnitas Canonizationis agitur causa, ut observat Christianus Lupus in Notis ad Concilium IV. Romanum sub Leone IX. tomo 3. pag. 574. Nosque item animadvertimus in lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. capit. 17. nam. 9. In hac tamen, quam pro Sancto Siricio agitavimus, controversia, eadem fere ratio ac methodus, quae in causis Canonizationum obtinet, a Nobis serva-

serva-

PONT. A. VIII. servata est. In Canonizationum iudicio haec praeteris locum habent: Primo, Servi Dei virtutes exponenda, ac rite ab iis, quorum interest, probanda sunt: Secundo, si quae reliquae adhuc fuit difficultates diluenda: Tertio, quovis temoto obice, ad probandas Pontificio Decreto virtutes tuto transitur. Pari ferme economia Siricii Causam tractavimus. Ea cum primis, quae Siricii Sanctitati favent, expendimus, quos spectant argumenta ab opinione, & fama Sanctitatis, ab eius virtutibus, ac probatae fidei Martyrologiis, petita. Deinde, quae contra Siricium objici solent, quibus fortasse innixi Corruptores sub Gregorio XII. Siricii nomen rejiciendum censuere, enumeravimus ac confutavimus. Nil ergo prohibet quominus, Causa satis cognita, ac validissimis rationibus, ac monumentis, quae Siricii Sanctitatem demonstrant, probe discussis, Siricii nomen Martyrologio Romano inscribendum sit, quod idcirco inscribendum decrevimus, atque mandavimus. Qua in re, cum & tanti Pontificis Sanctitati bene consulit sit, & Nostra vora, quae jam tum, cum Promotoris Fidei munere fungebamur, Nostro infederato animo, tandem Nobis in Supremo Apostolatus Officio constituit, fuerint impleta, vehementer gratulamur.

XCIV. Haec sunt, quae Majestati Vestrae circa novam Martyrologii Editionem duximus significanda, par enim Nobis visum est, eidem Majestati Vestrae; cujus regio sumptu nobilis haec Editio praesto velletur; animi Nostri sensus, & quae in nuperam hanc Editionem contulimus, aperire. Multas sane Nostra haec Epistola implevit paginas; eam tamen, etsi prolixior, nec grave, neque injucundam fore confidimus, cum Nobis compertum sit, quanta in Deum pietate, quanta item in Sanctis veneratione ac obsequio Majestas Vestra feratur. Postremo omnipotentem Deum bonorum omnium largitorem enixe precamur, ut divitiarum suarum, Caelestium cum primis, copiam effundens. Vos diu servet incolumes, Vestraeque Regiam Familiam nunquam destitua successione conservet. Regna Vestra parata custodiat, eorumque fines in remotissimas usque Insulidum regiones protendens; quod incipit, perficiat. Et Majestati Vestrae, Vestraeque Regiae Familiae Apostolicam Benedictionem peramanter imperpetuum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die prima Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

PRO ELEVATIONE Corporis Ven. Servi Dei JOSEPHI A MATRE DEI Fundatoris Congregationis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum.

Dilecto Filio Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura Nostra Referendario, ac Fidei Promotori

BENEDICTUS PAPA XIV. Dilecto Filii Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DE Congregatione Venerabilium Fratrum Nostri Ritibus praeposita consilio, & assensu, ut Servus Dei Josephus a Matre Dei Fundator Congregationis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum nuncupat. in postquam Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferenda) exponantur, & alias, prout in aliis Nostri in simili forma Brevis literis desuper expediendis uberius continetur, quamprimum auctoritate Apostolica indulgere intendentes, ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sancti Pantaloni de Urbe ejusdem Congregationis Clericorum Regularium sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem, nobilioremque locum transferatur, & collocetur, ad quem accedentes Christiani delev-

delev-

rentur, nec non ut ea omnia, quae in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur: Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod Nos dum in minoribus essemus, praestitimus, tanta cum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per praesentes committimus, & mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo postum est ejusdem Servi Dei Corpus conferas, & clausis januis, & quibuscumque aliis (praeter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; nec non dilectos Filios modernos Praepositum Generalem, nec non Procuratorem Generalem, & Assistentes secundodictae Congregationis, & Postulato-

rem Causae dicti Servi in eadem Congregatione Cardinalium; atque eos Ministros, seu Foffores, quos ad ejusmodi ministerium, & opus necessarios esse duxeris dumtaxat, nec omnino alios) sub excommunicationis latae sententiae poena, a qua nemo, nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, praeterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, ipso facto ab omnibus jussumque status, dignitatis, auctoritatis, praesentiae, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, absque alia declaratione incurrenda, nec non aliis ad Nostrum arbitrium imponendis poenis, & censuris, penitus exclusis; tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros, seu Foffores effodi, arcumque, seu loculum, quo conditur, referari facias; nec non omnia, & singula accuratissime inspicias, quae ad authenticitatem ejusdem corporis firmandam apposta fuisse memoriae traditum est, ac praesertim signa, aliaque hujusmodi recognoscas, caeteraque scruteris, quae pro tua hac in re singulari peritia duxeris notanda. Praeterea Tibi per praesentes itidem mandamus, ut singulis praedictis, quos solos tecum dumtaxat, ut praemittitur, interesse statuiamus, sub suspensionis, interdicti, & excommunicationis latae sententiae, alisque poenis, & censuris Nobis, ut praemittitur, reservatis denunties, & inhibeas, ne quilibet eorum Nobis insciis, & inconsultis, quidquam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferat, detrahatur, ac secum deportare audeat. Postquam vero haec omnia praestiteris, idem Corpus in aliqua Arca, seu loculo recondas; tuo in cera Hispanica signo munitis, & in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitum cum honore, & cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum, colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi omnes, & singulas super negotio hujusmodi ea, quae decet, & opportunas facultates auctoritate Apostolica tenore praesentium tribuimus, & impertimur. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xviii. Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passionei. Designationem Confessoriarum extraordinariorum pro Monialibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS cura Nobis imposita munus, hanc, inter alias, sollicitudinem a Nobis exposcit, ut pusillorum animis in afflictione, & angustia constitutis opportuna solatia ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiorum conscientiae tranquillitatem recuperare, aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotenti Deo servitutem alacri, & prompta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, & afflictionibus confici passim constat Religiosas Mulieres in Claustribus degentes, quibus certus, & unicus Sacramenti Penit-

ten-

Et Elevationem hujusmodi commisit Fidei Promotori.

Et praesertim bendo totam.

Reliquiarum exactionem prohibere.

Loculum obligandum mandatum.

Dat. Pontif. Anno Octavo die 17 Julii 1748.

Procuranda conscientiam sacerdotum.